

Den lovgivende Magt bestræbe sig for at understøtte den Opfattelse, som vil drage Anliggendet bort fra den over til Administrationen. Men naar Sager upaatakt allerede have været betragtede som Gjenstande for den lovgivende Magts Afgjørelse, troer jeg virkelig, at Faren herved stiger, og navnlig troer jeg, at det ikke vilde kunne betragtes som Noget, der i og for sig kunde være ganske tilraadeligt, at den lovgivende Magts Indflydelse blev gjort gjældende, om jeg saa maa sige, ved en Omvei, idet Ministeren ikke, støttende sig paa den reent administrative Afgjørelse, tog Ansvar et udelukkende paa sig, men henviste til Ytringer, Duster, Formeninger og Tilfagn, som vare faldne under en Forhandling, der ikke havde ledet til noget endeligt Resultat, idet den ikke havde ført Sagen igjennem til en Votering. Da jeg nu i det Lovforslag, der er forelagt af den høitærede Minister, seer en indirekte Villigelse af den Fremgangsmaade, som i denne Henseende er bleven truffen, vil det for mig være tilstrækkeligt til ikke at kunne ønske at give Loven min Stemme, aldeles affect fra, at jeg iøvrigt naturligtvis ikke kan have Noget imod Sagens Realitet, forsaavidt her blot er Tale om Befrielse fra en Udgift, der, naar iøvrigt Forholdet er ordnet paa den Maade, som det er, synes uden Betenkelighed at maatte indrømmes. Nu er det imidlertid paa den anden Side ganske vist, at jeg paa det Bestemteste maa fastholde, at en lovgivende Forsamling skal tage sig overordentlig iagt for at fremtvinge en Anvendelse af Vetoet, og at jeg ikke kan betragte det som Noget, man kan tage sig saa ganske let, at Vetoet bliver anvendt, saa at man, hvis det skeer, kan forholde sig fuldkommen rolig ligeover for det. Istedestomindre vil jeg dog stemme for Endringsforslaget og stemme for det just af den Grund, at naar jeg er stillet ligeoverfor disse to Affattelser af Loven: den, der, som det forekommer mig, indirekte giver en Villigelse af den Fremgangsmaade, ved hvilken Sagen er bleven afgjort administrativt, og den, at man aabent i Lovsform vedtager Bestemmelserne, saa vil jeg bestemt foretrække den sidste, og det naaseet, at jeg paa ingen Maade vilde have stemt for de forskjellige Bestemmelser, som vilde blive ind-

fatte i Loven ved dette Forslag. At jeg for mit Vedkommende ikke er for Indholdet af dette Forslag, har jeg allerede viist ved min tidligere Stemmegivning, og derfor vil jeg ogsaa tilsidst stemme imod Loven ogsaa i denne Skikkelse, og derved troer jeg at være fuldkommen konsekvent. Uagtet jeg altsaa staaer væsentlig paa samme Standpunkt som den ærede Landsthingsmand ved min Side (Madvig), troer jeg dog meget godt at kunne forsvare, først at stemme for Endringsforslaget, idet der ved denne Stemmegivning efter min Anskuelse kun er Tale om, hvilken Form man foretrækker — jeg foretrækker ganske vist den Form, hvor efter Endringsforslaget er affattet — og dernæst at stemme mod den hele Lov, idet jeg for mit Vedkommende vil stræbe at forhindre, at Vetoet anvendes paa den.

Thalbieter: Da flere af de ærede Landsthingsmænd have motiveret deres Stemmegivning, finder jeg under disse Omstændigheder ogsaa Anledning til at motivere min. Jeg har ved Sagens sidste Behandling stemt for det Endringsforslag, som dengang forelaa, og som var ligt med det nu foreliggende. Jeg kan ikke fravige denne Afstemning paa Grund af de Oplysninger, der ere fremkomne, da det er min Overbeviisning, at det er en god og retfærdig Sag, som Menighederne have Forbring paa skal slaas fast og sættes igjennem. Jeg har hørt med megen Opmærksomhed paa de vægtige Stemmer, der have talt mod Ordningen af Forholdet paa denne Maade; men de have ikke kunnet overbevise mig om, at der er nogen Fare ved at give disse Bestemmelser. Jeg troer, at Kirken maa være til for Menighedernes Skyld og ikke for Præsternes Skyld eller for Geistlighedens; jeg troer, at Menighederne maae have Ret til at benytte deres Gudshuse, naar de dertil finde Trang. Jeg kan heller ikke billige, hvad der er udtalt af en æret Taler (Clausen), hvis Stemme jeg ellers lægger særlig Vægt paa i disse Sager, at dette stille rolige Menighedsliv, som han er bange for vil blive forstyrret, er til Gavn. Jeg troer, at der i kirkelig som i borgerlig Henseende er Trang til et frit Liv. Lad der saa ogsaa komme Kamp med, saa vil det dog bringe gode